

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Bc. Jany Satrapové a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M.K.**, narozený „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 713/DS/2016,
JID: 34177/KUUK,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 713/DS/2016, JID: 34177/KUUK, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

činností a obecního živnostenského úřadu, (dále jen „magistrát“) ze dne 25. 1. 2016, č. j. MDC/8554/2016. Tímto rozhodnutím magistrát zamítl v souladu s článkem II. bodem 2 zákona č. 239/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 239/2013 Sb.“) žádost žalobce ze dne 1. 7. 2015 o zápis změny vlastníka vozidla v registru silničních vozidel u vozidla tovární značky Praga BD 500, registrační značky „X“, a u vozidla tovární značky Super Excelsior, registrační značky „X“. Magistrát shledal, že žalobce měl podat žádost o zápis změny vlastníka výše uvedených vozidel do 30. 6. 2015, tj. do šesti měsíců od nabytí účinnosti zákona č. 239/2013 Sb. (účinného od 1. 1. 2015). Tím, že žalobce podal žádost o zápis změny vlastníka vozidel dne 1. 7. 2015, nezvratně překročil lhůtu stanovenou v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

2. Soud poznamenává, že usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 15 A 70/2016-35, přerušil řízení do pravomocného skončení řízení o návrhu na zrušení ustanovení čl. II (Přechodná ustanovení) bod 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 21/18, neboť dané řízení mohlo mít zásadní vliv na další rozhodování zdejšího soudu. Soud usnesením ze dne 23. 7. 2019, č. j. 15 A 70/2016-37, rozhodl o pokračování v řízení, protože dne 14. 5. 2019 vydal Ústavní soud nález sp. zn. Pl. ÚS 21/18, kterým návrh na zrušení dotčeného ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. zamítl, čímž odpadla překážka, pro kterou bylo řízení o žalobě žalobce přerušeno.

Žaloba

3. Žalobce poukázal na to, že podle § 11 a § 12 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu vozidel“) byl povinen požádat o zapsání údajů o tom, že je novým majitelem motocyklů Praga BD 500 a Super Excelsior do 10 pracovních dnů, přičemž lhůta obsažená v § 12 odst. 1 zákona o provozu vozidel je pořádková, nikoli prekluzivní. Neztotožnil se s názorem správních orgánů, že nelze u daných motocyklů činit záznamy v evidenci vozidel, pokud žádosti o zápis vlastníka předmětných motocyklů podal dne 1. 7. 2015, neboť podle čl. II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. vozidla ke dni 1. 7. 2015 zanikla. Souhlasil s tím, že vozidla v polopřevodu, u kterých majitel nepodal žádost o zápis své osoby do registru silničních vozidel, se považují za zaniklá, nikoli však absolutně. V první řadě konstatoval, že vozidla reálně existují, k čemuž navrhl v řízení před magistrátem důkaz ohledáním vozidel. Za druhé zdůraznil, že se v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. zakládá právní domněnka, že se vozidlo považuje za zaniklé; s touto domněnkou je dle čl. II. bodu 5 téhož zákona spojen jediný následek, a to že příslušný správní úřad má zapsat zánik vozidla do registru silničních vozidel. Uvedl, že žádné jiné právní následky s touto domněnkou nejsou spojeny.
4. Poznamenal, že správním orgánům bylo celou dobu zřejmé, že je novým majitelem předmětných vozidel, když na jeho jméno byla vozidla odhlášena. Tuto skutečnost měly Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgány vzít v potaz, neboť tím se liší jeho situace od stavu, kdy změna majitele byla správnímu orgánu pouze oznámena a poslední zapsaný majitel nebyl skutečným vlastníkem vozidla.

5. Zdůraznil, že formulace „považuje se“ užitá v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. je vyvratitelnou právní domněnkou, pro kterou je připuštěn důkaz opaku. Byl toho názoru, že je schopen prokázat opak dané vyvratitelné domněnky, neboť vozidla fakticky nezanikla. Poukázal na to, že magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jde o nevyvratitelnou domněnku, tedy právní fikci, avšak zcela chybí odůvodnění, na základě čeho považoval tuto domněnku za nevyvratitelnou; žalovaný se touto odvolací námitkou nezabýval vůbec. Žalobce byl proto přesvědčen o tom, že správní řízení je postiženo zásadní vadou, neboť mu nebylo umožněno prokázat, že vozidla nezanikla, ačkoliv provedení tohoto důkazu navrhoval.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Trval na tom, že příčiny zamítnutí žádosti žalobce byly správními orgány řádně zdůvodněny, přičemž neměl právní prostor z hlediska jednoznačného znění dotčených ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. rozhodnout jinak než rozhodnutí magistrátu potvrdit. Uvedl, že v této věci jde zřejmě o vozidla historická, která lze zlegalizovat do silničního provozu za naplnění podmínek stanovených v § 79a až § 79c zákona o provozu vozidel.

Replika žalobce

7. Žalobce v replice uvedl, že k zániku vozidel došlo na základě právní domněnky. Zdůraznil, že pokud je možný výklad, že se jedná o právní domněnku vyvratitelnou, jsou rozhodnutí správních orgánů nesprávná a měla by být zrušena. Vyvratitelností či nevyvratitelností právní domněnky se žádný správní orgán ve svém rozhodnutí kvalifikovaně nezabýval.

Ústní jednání soudu

8. Při jednání soudu konaném dne 28. 8. 2019 žalobce setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, jelikož žalobce legitimně žádal o zápis změny vlastníka dvou motocyklů, které do té doby byly uloženy do tzv. depozita, avšak žádosti nebylo vyhověno. Dále poznamenal, že v důsledku faktického zrušení obou motocyklů v registru vozidel je mu znemožněno oba motocykly náležitě využívat v běžném životě.
9. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání navrhl, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobce chybně dovozuje, že relevantní právní úprava obsažená v zákoně č. 239/2013 Sb. představuje vyvratitelnou právní domněnku, neboť daná právní úprava je zjevně tzv. právní fikcí; na podporu tohoto názoru odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/18. Uvedl, že žalobce podal žádost o zápis vlastníka daných motocyklů po lhůtě, přičemž zákonná úprava neumožňuje jakékoliv navrácení zmeškané lhůty. V důsledku toho došlo k nevratnému stavu, kdy obě vozidla jsou z hlediska evidence zaniklá, i když fakticky existují. K tomu doplnil, že oba motocykly užívat lze, i když omezeně a po učinění určitých úkonů.
10. Soud při jednání v souladu s § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl k návrhu žalobce dokazování kupními Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smlouvami ze dne 4. 1. 2013 a ze dne 8. 7. 2014 a kopiemi technických průkazů č. „X“ a UE „X“. Z kupní smlouvy ze dne 4. 1. 2013 soud zjistil, že žalobce koupil od Z.N. motocykl Super Excelsior. Z kupní smlouvy ze dne 8. 7. 2014 plyne, že J.S. prodal žalobci motocykl Praga BD 500. Z kopie technického průkazu č. UB „X“ soud zjistil, že dne 8. 1. 2013 se Z.N. odhlásil jako vlastník motocyklu Super Excelsior s tím, že vozidlo bude převedeno na žalobce; žalobce jako vlastník v technickém průkazu není zaznamenán. Z kopie technického průkazu č. UE „X“ plyne, že dne 8. 7. 2014 se J.S. odhlásil jako vlastník motocyklu Praga BD 500 s tím, že vozidlo bude převedeno na žalobce; žalobce jako vlastník v technickém průkazu není uveden.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou žalobce spatřoval v tom, že v odůvodnění rozhodnutí magistrátu zcela chybí odůvodnění, na základě čeho považoval domněnku upravenou v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. za nevyvratitelnou, přičemž žalovaný se touto odvolací námitkou nezabýval vůbec. Této námitce soud nepřisvědčil. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že zákon o provozu vozidel formulací „vozidlo se dále považuje za zaniklé“ nevyjadřuje vyvratitelnou právní domněnku, ale právní fikci. Žalovaný na straně 4 v posledním odstavci svého rozhodnutí zdůraznil, že v posuzované věci nejde o vyvratitelnou domněnku, neboť je pevně stanoveno, že dnem 1. 7. 2015 nelze zapsat vozidlo do registru vozidel, u něhož nebyl vlastník řádně zapsán. Žalovaný dále uvedl, že v souladu s článkem II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. správní orgán nemůže žádosti o zápis vlastníka v registru silničních vozidel podané po 30. 6. 2015 vyhovět a musí tuto žádost zamítnout. Žalovaný též poznamenal, že nelze vyvrátit pomocí jakékoli domněnky zákonný lhůtní stav, který stanoví zásadní časovou dobu k možnosti provedení určitého správního úkonu, a to bez ohledu na skutečnost, zdali předmětné vozidlo fyzicky existuje, či nikoliv, neboť se jedná o zánik administrativní, tedy faktický výmaz vozidla z registru vozidel se všemi následnými důsledky. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že správní orgány dospěly k závěru, že v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. zákonodárce stanovil právní fikci, a že tedy nepřisvědčily názoru žalobce, že je v daném ustanovení upravena vyvratitelná, či nevyvratitelná právní domněnka.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Soud před vypořádáním dalších námitek žalobce uvádí, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce nebyl jako vlastník motocyklů Praga BD 500 a Super Excelsior zapsán v registru vozidel. Dále není mezi účastníky sporná skutečnost, že žalobce podal dne 1. 7. 2015 žádosti o zápis vlastníka daných motocyklů, u nichž se jejich předchozí vlastníci odhlásili z registru vozidel s tím, že motocykly budou převedeny na žalobce. Soud pro úplnost zdůrazňuje, že zákon č. 239/2013 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 1. 2015 (krom některých ustanovení daného zákona, které nabyly účinnosti odlišně, avšak ty se na posouzení této věci nevztahují).
15. Podle článku II. bodu 4 zákona č. 239/2013 Sb. platí, že *[s]ilniční vozidlo, které je ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvale vyřazené z registru silničních vozidel, se považuje za silniční vozidlo zaniklé. Silniční vozidlo se dále považuje za zaniklé, pokud ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona*
- a) *je dočasně vyřazené z registru silničních vozidel po dobu přesahující 18 měsíců a vlastník tohoto vozidla do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona neučiní oznámení podle § 12 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo*
 - b) *není u tohoto vozidla zapsán v registru silničních vozidel jeho vlastník a do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona není podána žádost o zápis vlastníka silničního vozidla do registru.*
16. Soud zdůrazňuje, že ústavností výše uvedeného ustanovení se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/18, <https://nalus.usoud.cz>, přičemž dospěl k závěru, že předmětné ustanovení není v rozporu s ústavním pořádkem a nejsou dány důvody pro jeho zrušení. V tomto nálezu Ústavní soud uvedl, že „*napadené ustanovení je ustanovením přechodným, tedy ustanovením, jehož smyslem je upravit vztah nové právní úpravy k dřívější (dosavadní) právní úpravě a k právním vztahům podle ní vzniklým, a to v zájmu právní jistoty adresátů normy. Z textu důvodové zprávy k zákonu č. 239/2013 Sb. jednoznačně vyplývá, že napadené ustanovení představuje nezbytný krok související s celkovou změnou koncepce registru silničních vozidel a procesu jejich registrace, ke které došlo právě prostřednictvím zmíněné novely. Jednou z podstatných změn, které novela zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích přinesla, byla změna postupů při zápisu změny údaje o vlastníkově či provozovateli vozidla (tzv. "přeregistrace" vozidla) tak, aby se zamezilo obcházení nebo porušování povinnosti dosavadního i nového vlastníka vozidla řádně a včas zajistit zápis změny vlastníka či provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. V souvislosti s přechodem na novou právní úpravu bylo nezbytné vyřešit návaznost na některé instituty, které byly obsaženy v původní právní úpravě, avšak v nové právní úpravě už neexistují. K tomu směřovalo i napadené přechodné ustanovení. To se vztahuje jak k vozidlům, která zůstala ve stavu tzv. „polopřevodu“ [čl. II bod. 4 písm. b)], tak i k vozidlům, která zůstala dočasně vyřazená z registru silničních vozidel i po maximální možné době vyřazení [čl. II bod 4 písm. a)]. V případě obou těchto situací přechodné ustanovení cílí pouze na vozidla, u nichž nebyl řádně dokončen proces zápisu změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel podle původní právní úpravy, neboť došlo ze strany osob, které s nimi disponovaly, k porušení jejich zákonných povinností. U obou výše uvedených skupin vozidel platí, že se dostala do režimu, na který se vztahuje přechodné ustanovení, v důsledku dlouhodobého neplnění zákonných povinností vlastníka vozidla. Smyslem přechodného ustanovení pak bylo přimět tyto osoby ke splnění zákonných povinností souvisejících s přijetím novely zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Ústavní soud dále poznamenal, že v „případě vozidel v tzv. „polopřevodu“ stačilo u příslušného úřadu požádat o zapsání vlastníka vozidla, a to bez součinnosti původního vlastníka. Provedení tohoto úkonu bylo dostatečným krokem k tomu, aby vozidlo zůstalo zapsáno v registru silničních vozidel, přičemž k jeho provedení byla stanovena lhůta šesti měsíců od nabytí účinnosti předmětné novely. Díky aplikaci napadeného ustanovení je u každého vozidla zapsaného v registru silničních vozidel možné jeho provozovatele identifikovat. Pro úplnost je třeba uvést, že dané řešení vyhovuje i z hlediska šetření dotčeného základního práva i požadavku předvídatelnosti zákona, který poskytl dostatečný časový prostor na splnění podmínek pro vozidla v tzv. „polopřevodu“, když zákon č. 239/2013 Sb. nabyl platnosti dne 6. srpna 2013, avšak účinnosti nabyt až dne 1. ledna 2015, kdy začala plynout lhůta šesti měsíců, ke splnění povinnosti. Při hodnocení potřebnosti napadené právní úpravy Ústavní soud dospěl k závěru, že se jedná o právní úpravu sloužící k zajištění žádoucího pořádku při registraci motorových vozidel.“ Ústavní soud shrnul, že „nedochází k zániku vlastnického práva podle soukromého práva, nýbrž jen k zániku registrace, tj. zaniklé vozidlo dále existuje, ale není právně registrováno, nejde o porušení vlastnického práva, nýbrž jen stanovení podmínek k jeho výkonu v zájmu veřejném a obecném (čl. 11 odst. 3 Listiny), navíc spojené s odlehčením administrativě na úseku registrace vozidel, aniž by to bdělé vlastníky s několika výjimkami nějak zatížilo.“
18. Soud zdůrazňuje, že správní orgány v projednávané věci nijak nepochybily, pokud magistrát žádosti žalobce o zápis vlastnictví k daným motocyklům do registru vozidel nevyhověl a žalovaný rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalobce totiž byl u těchto motocyklů, u nichž se jejich původní vlastníci odhlásili z registru vozidel, povinen nechat se zapsat v registru vozidel nejpozději do 30. 6. 2015. Pokud tak v dané lhůtě neučinil, konstruoval zákonodárce v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. fikci zániku registrace vozidel (vozidla nebyla právně registrována). Jestliže tedy žalobce podal žádosti o zápis vlastnictví k daným vozidlům do registru vozidel o den později, tj. 1. 7. 2015, neměl magistrát jinou možnost než těmto žádostem žalobce nevyhovět, neboť motocykly z právního hlediska zanikly.
19. Soud s ohledem na výše uvedené nemůže souhlasit se žalobcem v tom, že v článku II. bodu 4 písm. b) zákona č. 239/2013 Sb. použitá formulace „považuje se“ značí vyvratitelnou právní domněnku, pro kterou je připuštěn důkaz opaku. Soud opakovaně zdůrazňuje, že v tomto ustanovení je upravena tzv. právní fikce. Fikce je uměle konstruovaná skutečnost, která nemá své vyjádření v objektivní realitě; právní řád s ní však spojuje právní následky. Typicky je fikce uvozována slovy „považuje se“ nebo „hledí se na“. Fikci je přitom třeba nutně odlišovat od právních domněnek, které se označují slovy „má se za to“ (vyvratitelná právní domněnka), popřípadě „platí, že“ (nevyvratitelná domněnka). Z uvedeného plyne, že námitka žalobce spočívající v tom, že v daném ustanovení je upravena vyvratitelná domněnka, pro kterou je připuštěn důkaz opaku, je zcela nedůvodná.
20. Za irelevantní soud považuje i námitku žalobce, že správním orgánům bylo celou dobu zřejmé, že je novým majitelem předmětných vozidel, když na jeho jméno byla vozidla odhlášena. Jak již bylo výše uvedeno, rozhodující pro posuzovanou věc byla skutečnost, zda žalobce uplatnil žádost o zápis vlastnictví k vozidlům Praga BD 500 a Super Excelsior do 30. 6. 2015. Pokud však žalobce podal žádost později, a je zcela nerozhodné, že o pouhý jeden den, nemohly správní orgány nijak reflektovat to, že tato vozidla v polopřevodu měla být převedena na žalobce. Žalobce měl do 30. 6. 2015 dostatek času na to, aby o zápis vlastnického práva k daným motocyklům včas požádal, když vlastnické právo k motocyklu Super Excelsior na něj přešlo v lednu 2013 a k motocyklu Praga BD 500 v červenci 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Soud směrem k žalobci dále poznamenává, že se jedná o motocykly starší sedmdesátipětileté, které mohou dle mínění soudu mít historickou hodnotu. Takové motocykly může žalobce používat v provozu po jejich registraci v registru historických a sportovních vozidel podle § 79a a § 79b zákona o provozu vozidel. Žalobci tedy zůstává zachována možnost dané motocykly využívat v provozu na pozemních komunikacích, a to jako historická vozidla.
22. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování správními spisy magistrátu a žalovaného, neboť správními spisy se ve správním soudnictví dokazování neprovádí. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování ohledáním motocyklů Praga BD 500 a Super Excelsior, neboť fakt, že dané motocykly existují, není pro posouzení věci nijak relevantní.
23. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice byl zastoupen zástupcem z řad advokátů, náhradu nákladů soudního řízení nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. srpna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.